

அபிமன்னன் சண்டை - அரிச்சந்திரன் தெருக்கூத்து மரபில் வாழ்வியல் கூறுகள்

க. சிவகாமி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்)
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, செய்யாறு, திருவண்ணாமலை
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர்

முனைவர் க. வெங்கடேசன்

இணைப் பேராசிரியர், முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, செய்யாறு, திருவண்ணாமலை
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம், சேர்க்காடு, வேலூர்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித இனத்தின் வரலாற்றுச் சுவடுகளாக விளங்குபவை இலக்கியங்கள். அவை காலத்தை வென்று நிலைத்து நிற்கின்றன. அவற்றில் முதன்மையானதாக விளங்குவது நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள். அவை படிக்காத பாமர மக்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்களாக விளங்குகின்றன. கருத்துவளம் நிறைந்ததாகவும் கற்பனை மிக்கதாகவும் திகழ்கின்றன. நாட்டுப்புற இலக்கியங்களைப் போலவே நாட்டுப்புற கலைகளும் இருக்கின்றன. நாட்டுப்புற கலைகள் மக்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றியவை. அக்கலைகள் காலந்தோறும் பல்வேறு வடிவங்களை பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் அபிமன்னன் சண்டை என்பது தெருக்கூத்துக்களில் ஒரு முக்கியமான நாடகப் பகுதியாகும். இது மகாபாரதப் போரின் முக்கிய நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதில் அபிமன்னனின் வீரம், சக்கரவியூக உடைப்பு மற்றும் அவனது வீரமரணம் ஆகியவை சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இதில் அபிமன்னன் சண்டை தெருக்கூத்தில் வாழ்வியல் கூறுகளை எடுத்துரைக்க வரலாற்று அணுகு முறையும் விளக்கவியல் அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும் பயன்படுத்தி கொண்டு கட்டுரை நிறைவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்: அபிமன்னன் (வீரமும் இளமையும்), அரிச்சுனன் (பிரிவின் துயரம்), போர்க்கள வர்ணனைகள், பொய் சொல்லாத தன்மை, இயற்கையை சாட்சிவைத்தல், விஸ்வாமித்திரன்.

பதிமூன்றாவதுநாள்நடக்கும்பாரதப்போரில் அரிச்சுனனின் மகன் அபிமன்னனை அழைத்து, தருமருக்கு காவல் வைக்க எண்ணினார்கள். அப்போது அபிமன்னன் அவர்களைக் காண வரும்போது, தன்னை பொய்சொல்லாத மகன் என்று புகழ்ந்துக் கொள்கின்றான்.

அபிமன்னன் சொல் தரு

சந்திரகுலபதிபூபன் தனஞ்செயனார் அவித்த பா
சூரியன் போலவே வந்து மேவினான்
சந்திர தொனிகள் மின்னவே
கந்தம் கதம்பம் வீச சந்திரக்கவுரி (சந்தி)

சுருள்: காரிகை சுபத்திரை மாதுமேயளித்த

பாரினில் யாவரும் தேவருமதித்த

ஐவர்களுக்கு கந்த பாலன்

அமார்க்களத்தினிலிவனே தீரன்

மெய்மொழித் தவறா சீலனாம் அபிமன்ன பூபன்

மேன்மையுடன் வந்து மேவினான்

தந்தை யழைத்தவிதம் தரணியோர் காணவும்

சுருள்: தரித்தோர்வண்டயம் காலில் கொஞ்சவும்

அருந்திட துரியனை கோயமிஞ்சவும் (சந்தி)

(அபிமன்னன் சண்டை நாடக நூல்)

தெருக்கூத்தைபார்க்கும் சிறுவர்களுக்குப் பொய்
சொல்லாமல் வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தை

பதிவு செய்கின்றார்கள். நீதிநெறி இல்லாமல் துரியோதனன் செய்யும் செயல்களுக்கு கர்ணன் துணையாய் நின்றதால் அபிமன்னன் அவனை கொண்டு எம்புரம் சேர்ப்பதாக கூறுகின்றான். ஒருவன் எவ்வளவு நல்ல குணங்களை கொண்டிருந்தாலும் தீயவருடன் நட்பு கொண்டால் அழிய நேரிடும் என்று தெருக்கூத்துப்பாடல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

அபிமன்னன் சொல் கந்தார்த்தம்
சாதிகுலமில்லாத சண்டான துரோகி நீ
தரணிபதி துரியனுக்குத் தோழனாகி
சூதுமுதல் போதனைகள் செய்து நீதான்
துரைத்தனத்தை பாழாக்கி வைத்தாய் பாவி
நீதியெண்ணா முறைமையெண்ணா நிலைமை பேசி
நீ கெட்டு முறிந்திடவே கால மாச்சு!
வாது கொண்டு வந்தவனே உன்னை இப்போ
வதைத்துமே எம்புரம் சேர்க்கிறேனே!
(அபிமன்னன் சண்டை நாடக நூல்)

குருட்சேத்திரப் போரில் தருமரை ரதக்கம்பத்தில் பிடித்துக் கட்டுவேன் என்று சபதம் செய்த துரோணர், பதிமூன்றாம் நாள் போரில் அந்த சமயத்துக்காக காத்திருந்தார். தன்னுடையப் படைகளை ஆணை வியூகமாக நிறுத்தி தருமரிடம் போர் செய்தார். அப்போது, தருமர் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள துரியோதனனுடன் போர் செய்ய அபிமன்னனை ஏவினார். தன் பெரிய தந்தையின் சொல்லைக் கேட்டவுடன், அந்த சின்னஞ்சிறு பாலகனும் வீரம் மிக்க துரோணரை எதிர்த்துப் போர் செய்தான். “தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை” என்ற முதுமொழியின் படியே நம்முடைய முன்னோர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு இந்த நிகழ்வே சாட்சியாக இருக்கின்றது.

தருமர் சொல் கவி

என்குலமணியே கண்ணே யிளஞ்சியே
வாழ்வே கேளாய்
என் துணைவர் இல்லாவேளை துரோணரும்
நம்மை நாடி
முன்வந்து நிற்கிறார்கள் மூர்சமாய் நியுமேகி
கனிவுடனெதிர்த்துமவரை கண்டித்து வருகுவாயே
(மகாபாரதம்)

என்று தன் பெரிய தந்தை கட்டளையிட்டதும் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு போல போரிடச் செல்கின்றான்.

அபிமன்னன் சொல் கவி

வாக்கு தந்ததுவே பாக்கியம் உள்மலராடி
பென் முடிமேல் வைத்து
சீக்கிரமாகயெந்தன் சிலைதனை வளைத்துக்
கொண்டு
நோக்கியதுரோணர் தன்னை நொடிக்குள்ளே
அதமே செய்து
தாங்கிடும் சமர்த்தைக் கண்ணால் தந்தையே
பார்த்திடாயே (மகாபாரதம்)

பண்டையக் காலத்தில் ஒவ்வொரு தொழிலையும் ஒவ்வொரு குலத்தவரே செய்து வந்தார்கள். போர் செய்பவர்கள் சத்திரியர் களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கல்வி கற்றுக் கொடுப்பவர்கள் அந்தணர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் தொழிலை மாற்றி செய்யக் கூடாது என்ற கொள்கையுடன் இருந்தார்கள். அதனை மீறும்போது வன்மையாக கண்டித்தார்கள்.

**வேதமா வித்தை சாத்தி விருதுவெல்லாங்
கொடுத்தாய்**
நீதிசெய் அரசனோடு நீயுமே கூடிக்கொண்டு
பாதக வேலைசெய்து இந்த படுகளும் தனிலே
நின்றாய்
போதனை துரியனுக்கு புழுக்கை
செய்தவனேவோடா (மகாபாரதம்)

பிராமணகுலத்தில் பிறந்ததுரோணர், அவரின் குலத் தொழிலை விட்டுவிட்டு துரியோதனனுக்காக போர் செய்ய வந்ததை அறிந்த அபிமன்னன் அவரை கடுமையாக விமர்சனம் செய்து பேசுகின்றான்.

சயிந்தவன் பதிமூன்றாம் நாள் போரில் அபிமன்னனைக் கொன்றுவிட்டான். அதைக் கேட்ட அர்ச்சுனன், தன்மகன் இறந்த காரணத்தால் இவ்வுலகில் வாழத் தகுதியற்றவனானேன் என்று கூறி தீயைமூட்டி, அதில் விழுந்து தன்னுடைய உயிரைவிடத் துணிந்தான். தனக்குப் பிறகு, தன்னுடைய மகன் உயிருடன் இருந்து தன் நாட்டை ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்றும், அவனை உண்மையான சொத்து என்றும் நம்முடைய

முன்னோர்கள் எண்ணினார்கள். அதனால்தான் மகன் இறந்தப்பின் தன்னுடைய உயிரைவிடவும் துணிந்தான்.

அர்ச்சுனன் புலம்பல் தரு

என்ன பாவம் செய்தேன் மில்விதி வந்திட
என்மகனே பாலா இப்போ
என்னுயிர் மடிந்திட எழுதினான் பிரம்மனும்
ஆதிமூலமே

ராஜ ராஜர்களும் மதிக்க வாழ்ந்திருந்தோமே
மகனே பாலா

நாகக் கொடியோனால் நானுமிறக்கலானேன்
ஆதிமூலமே

அப்போது துடித்திட அளவில்லா மொழிசொ
ன்னார் மகனே பாலா நீயும்

இப்போது மடிந்திட உன்மனங்குளிர்ந்ததோ
ஆதிமூலமே

பழிகார துரியனால் பாலா நீமடிய மகனே
செல்வமே

பழியது வாங்கியே பகையை முடிப்பதெப்பே
ஆதிமூலமே

வீரமும் தீரமும் வில்லின் பலன்களும்
செல்வமே மகனே

விருதுகள் நீங்கிட வேடிக்கையாச்சுதே ஆதிமூலமே
அம்பலமாகி நான் அபிமன்னன் பாலகா
செல்வமே மகனே

ஆவிப்பதறிட அனலில் விழுகிறேன் பார்
ஆதிமூலமே (அபிமன்னன் சுந்தரி மாலை)

இவ்வாறு மகன் இறந்தப்பின் தந்தையிருப்பது பாவமாக கருதப்பட்டு நம்முடைய முன்னோர்கள் உயிரை விடத் துணிந்தார்கள்.

பழி வாங்கும் கொற்கை

ஒருவன் தனக்கு மிகுந்த மனவேதனை தரும் செயலை செய்துவிட்டால் அவனை உடனடியாக பழிவாங்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். அதனால்தான் அபிமன்னனைக் கொன்ற சயிந்தவனை நாளைக்குள் கொல்லாவிட்டால் என் உயிரை விடுவேன் என்று அர்ச்சுனன் சபதம் செய்கின்றான்.

இப்போ சொன்னவாக்கு ஏற்றுக்கொண்டேன்
நான் சவாமி

கொப்பென மகனைக் கொன்ற
கொடுபகையாளி நின்ற

தப்பில்லா நாளைச்சுண்டை அவன் தலையை
நாணுக்காவிட்டால்

இப்படி தீயில் மால்வேன் எல்லாரும் சாட்சி
தானே (வில்லிபாரதம்)

பழிக்குப் பழி வாங்கும் கோட்பாட்டை
நம்முடைய முன்னோர்கள் கடைப்பிடித்து
வந்ததை இத்தெருக்கூத்துப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

அரிச்சந்திரபுராண தெருக்கூத்தில் வாழ்வியல்
கூறுகள்

பொய் சொல்லாத் தன்மை

பொய் சொல்லாமல் வாழ வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் பல்வேறு அரசர்களும் மக்களும் வாழ்ந்து பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டாய் நின்றார்கள். அயோத்தி நகரை ஆண்ட திரிசங்குவின் மகன் அரிச்சந்திரன் எந்த நிலை ஏற்பட்டாலும் பொய் சொல்லாமல் இருந்து வந்தான் என்பதை தெருக்கூத்துப்பாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

வசிஸ்டர் விருத்தம்

அலைகடல் பொங்கினாலும்
அவனியும் அழிந்திட்டாலும்

நிலைத்தப் பிறவியும் திங்கள்
நெடியகோன் பிசுகிட்டாலும்

கலைகளே பொய்த்திட்டாலும்
கயிலை மேல் கீழானாலும்

புலையிலா அரிச்சந்திரன்
பொய் சொல்லா புனிதன் தானே

(அரிச்சந்திரபுராணம்)

வேண்டியதை வழங்கிடும் தன்மை

ஒருவன் தன்னை நாடி வந்துவிட்டால் அவன் கேட்கும் எந்தப் பொருளையும் இல்லையென்று கூறாமல் அளித்து மகிழும் கோட்பாட்டை தம்முடைய முன்னோர்கள் கடைபிடித்து வந்தார்கள். விஸ்வாமித்திரன் தவம் செய்வதற்கு வேண்டிய பொன்னை அரிச்சந்திரனிடம் கேட்க அவனும் தருவதாகக் கூறுகின்றான்.

விஸ்வாமித்திரன் பாட்டு

அரச மன்னர்கள் மெச்சும் அயோத்தியில் வாழும் அரிச்சந்திரன் நான் ஒன்று அறிவிப்பேன் கேளும் கிரமமாக தபசு நான் செய்ய வேண்டும் கனமுடன் பொன்னை வேண்டி நானே வந்தேனே. இப்போதானே. உரைத்தேனே

(அரிச்சந்திரபுராணம்)

விஸ்வாமித்திரன் தவம் செய்வதற்குத் தேவையான பொன்னைத் தருவதாக அரிச்சந்திரன் வாக்கு கொடுத்தாலும் அது எவ்வளவு என்பதையும் கூறுகிறார்.

ஆனமீதேறி ஒரு கவணைக் கொண்டு அடித்தால் அது போகும் உயரத்தைக் கண்டு விரைவாய் அவ்வளவு பொன்னது வேண்டும் விருப்பமுடன் அளிப்பாயோ.. மறுப்பாயோ போக வேண்டாயோ

(காளமேகபுலவர், தனிப்பாடல் திரட்டு)

ஒருவனுக்கு தருகிறேன் என்று வாக்களித்து விட்டால் எவ்வளவும் இருந்தாலும் மறுக்காமல் தரும் பண்புடன் நம்முடைய முன்னோர்கள் வாழ்ந்தார்கள். இப்பழக்கத்தை இன்றுள்ளோரும் கடைபிடித்தால் வாழ்வு செம்மையுறும்.

இயற்கையை சாட்சி வைத்தல்

ஒருவன் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்த சாட்சி வைக்கும் பழக்கம் நம் முன்னோர்களிடம் காணப்பட்டது. சாட்சியாக வைக்கப்படுவர் அந்த உறுதியை மறுக்கும் சமயத்தில் நடந்ததைச் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், பல்வேறு நேரங்களில் இந்த உலகில் என்றுமே அழியாத சூரியனையும் மண்ணையும் ஆகாயத்தையும் சாட்சியாக வைக்கின்றார்கள். அரிச்சந்திரன் அளிப்பதாகக் கூறிய பொன்னை தேவையான நேரத்தில் கேட்டு பெற்றுக் கொள்வேன் என்று கூறிய விஸ்வாமித்திரன் இதை தருவேன் என்று சாட்சி வைத்து உறுதி கூறவேண்டும் என்று கூறுவதைத் தெருக்கூத்துப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

அரிச்சந்திரன் விருத்தம்

முனிவரே கிலேசம் வேண்டாம்

உமது பொன் எடுக்க மாட்டேன்

முனிவரே வேண்டும் போது

மொழிப்படி தருவேன் கண்டர்

முனிவரே இதற்கு சாட்சி

முதல் ரவி மண்ணும் விண்ணும்

முனிவரே தாரை வார்த்தேன்

முகர்ந்து நீ ஏற்றுக் கொள்வீர்

(அரிச்சந்திர நாடகம்)

விஸ்வாமித்திரன், அரிச்சந்திரன் மேல் கோபம் கொண்டு அவனை எட்டி உதைத்த போதும் உதைத்த பாதங்கள் வலிக்கின்றதா? என்று கேட்கிறான். முனிவர்களுக்கு எந்த நேரத்திலும் சேவை செய்ய வேண்டுமே தவிர அவர்களின் மனம் புண்படும் படியாக நடந்துகொள்ளக் கூடாது என்று தன் வாழ்க்கையில் ஒரு கொள்கையாகவே வைத்து அரிச்சந்திரன் வாழ்ந்து வந்தான்.

அரிச்சந்திரன் பாடல்

பாரதமும் நொந்ததோ மெய்யா

பக்தியிலே சிறந்த மெய்யா

ஓதுவீர் எனக்கே துய்யா

உத்தமரே உரையும் மெய்யா

(பஜனை பாடல்கள் தொகுப்பு)

என்று உதைத்த காலையும் வலிக்கும் என்று எண்ணிய அரிச்சந்திரனைப் பார்த்து இக்கால மக்களும் கற்றுக்கொண்டால் இவ்வுலகில் சண்டை நீங்கி சமாதானமாக வாழலாம்.

மகாபாரதத்தை அடியொற்றி நடத்தக் கூடிய தெருக்கூத்தில் வாய்மையையும் உண்மையையும் அரங்கேறி எப்படி கடைப்பிடிக்க வேண்டும் எனத் தெருக்கூத்து பதிவுகள் உணர்த்தப்படும்.

பிறனில் விழைவோர் கிளையோடும் கெடுப

என்கிறது கம்பராமாயணம்.

“பொறையில் சிறந்ததோர் கவசம் இல்லை” என்கிறது என்பர் மகாபாரதம். “வாய்மையில் சிறந்ததோர் வாளி இல்லை” என்கிறது அரிச்சந்திர புராணம். இந்த அடிப்படையில் மக்கள் எவ்வாறு தன் வாழ்க்கையில் உண்மையை கடைப்பிடித்து வாழவேண்டும் என்ற கோட்பாடுகளை காலந்தோறும் மகாபாரதமும் இராமாயணமும் அரிச்சந்திர புராணமும் வலியுறுத்துகின்றன.

கம்பராமாயணத்தில் தசரதன் இறந்தபிறகு இராமன் கூற்றாக கம்பர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

நந்தா விளக்கே நாயகனே

அந்தோ மறைந்தாயோ

வாய்மைக்கு இனி யாரோ

என்கிறார் ராமன். மறைந்திருந்து கொன்ற இராமனைப் பார்த்து வாலி வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல் தூயவன் மைந்தனே நீ! பரதன் முன் தோன்றினாயே! என்று வாலி இராமனைப் பார்த்து கேட்கிறான். அதன் அடிப்படையில் தமிழ்த் தெருக்கூத்து மரபில் அபிமன்னன் சண்டை தெருக்கூத்தும் அரிச்சந்திர புராணக்கூத்தும் வாழ்வியல் கூறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. வீரபத்திர தாசர், அபிமன்னன் சண்டை நாடக நூல், பதிப்பு - 1894. ரத்தின நாயகர் அண்ட்சன்ஸ், பூவிருந்தவல்லி, சென்னை

2. புகழேந்திப் புலவர், அபிமன்னன் சண்டை நாடக நூல், பதிப்பு - 1894. ரத்தின நாயகர் அண்ட்சன்ஸ், பூவிருந்தவல்லி, சென்னை.
3. புகழேந்திப்புலவர், அபிமன்னன் சுந்தரி மாலை, பதிப்பு - 1954. திருமகள் விலாச அச்சகம், பூங்கா நகர், சென்னை.
4. வில்லிபுத்தூரார், வில்லிபாரதம், பதிப்பு - 2010. சாரதா பதிப்பகம், ஆர்.ஏ.புரம், சென்னை.
5. வீரக்கவிராயர், அரிச்சந்திர புராணம், பதிப்பு - 1980. சாரதா பதிப்பகம், கொண்டித்தோப்பு, சென்னை.
6. வீரகவிராயர், அரிச்சந்திர நாடகம், பதிப்பு - 1950. இரத்தின நாயக்கர் அண்ட்சன்ஸ், சென்னை.
7. காளமேகப்புலவர், தனிப்பாடல் திரட்டு, பதிப்பு - 1964, முல்லை நிலையம் 9, தி.நகர், சென்னை.
8. பழவேற்காடு இரங்கப்பிள்ளை கவிராயர், அரிச்சந்திர நாடகம், பதிப்பு - 1901, ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம், சென்னை.